

HỒI THỨ MỘT TRĂM

YẾM THỦ, BẮT PHÀM MẮT MẶT

Đúng lý ra khi Vương Ngọc Yến nghe người ta bảo mình biết cách phá giải kiếm pháp, nàng liền lập tức phủ nhận mới phải. Nếu không thì người ta cho là nàng biết thế phá thật.

Thực ra Vương Ngọc Yến lúc nào cũng để tâm vào Mộ Dung Phục. Thấy chàng có vẻ thần thờ, nàng tự hỏi:

- Tại sao biểu ca ta lại lộ vẻ buồn phiền? Phải chăng là chàng bực mình vì ta? Ta đã đắc tội với chàng ở chỗ nào? Hay là... hay là vị tiểu sư phụ kia đã vẽ chân dung ta cất dấu trong mình mà chàng lấy làm tức giận?

Trác Bất Phàm thấy Vương Ngọc Yến không nói gì thì lòng căm tức lên đến cực điểm. Đột nhiên lão để mắt đến bức họa thì nghĩ ngay:

- Thành lời này vẽ chân dung con ranh kia cất dấu trong người thì dĩ nhiên gã có tình ý tha thiết với thị. Nếu ta muốn bắt gã thổ lộ di ngôn của Đồng Mỗ thì phải túm lấy con nhãi kia để làm giá.

Lão lấy làm đắc kế, cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ! Tâm sự của tiểu huynh đệ lão phu đã biết cả rồi. Ha ha! Trai tài gái sắc, khuôn thiêng cũng khéo lừa lọc rất xứng đôi! Nhưng có người ở giữa thọc gậy bánh xe, tiểu huynh đệ muốn xứng tâm vừa ý không phải chuyện dễ đâu! Thôi bây giờ lão phu nhất quyết đứng ra chủ trương hảo sự để cô nương đây hoà duyên đôi lứa cùng tiểu huynh đệ, lập tức bãi thiên địa rồi đêm nay động phòng ngay tại cung Linh Thứu này. Tiểu huynh đệ tính sao?

Trác Bất Phàm vừa nói vừa cười hì hì, tay lão trở Vương Ngọc Yến.

Hư Trúc then đỏ mặt lên vội nói:

- Không không! Tiên sinh hiểu lầm rồi!

Trác Bất Phàm nói:

- Trai lớn thì lấy vợ, gái lớn phải gả chồng. Đó là thường tình, can chi tiểu huynh đệ phải hổ then?

Nguyên từ khi phái Nhất Tự Tuệ Kiếm bị Đồng Mỗ giết sạch, Trác Bất Phàm trốn thoát được lên núi Trường Bạch là một nơi sơn dã núi thẳm hoang vu lại cực kỳ hàn lạnh. Lão khổ tâm nghiên cứu kiếm pháp, có một hôm lão khám phá ra một thạch động và lấy được bộ kiếm kinh của Vô Lượng lão nhân để lại. Lão luyện tập ba mươi năm mới thành tựu được kiếm thuật ghê gớm này và tự tin võ công mình thiên hạ vô địch. Phen này lão xuống núi qua tỉnh Hà Bắc đã giết luôn mấy tay cao thủ lưng lầy tiếng tăm, lão liền nảy ra mối công vọng làm bá chủ võ lâm. Lão tưởng rằng tay kiếm của lão ngày nay sẽ bắt hết thảy quần hùng phải chịu ^^ một bề, không ai dám trái lệnh.

Hư Trúc thì trong lòng chỉ nghĩ tới vị cô nương trong mộng. Đột nhiên y nghe Trác Bất Phàm nói vậy thì không khỏi hãi hùng, ấp úng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Trác Bất Phàm lại rung động thanh trường kiếm, ra chiêu "Thiên như cùng lưu" rồi lại tiếp đến chiêu "Bạch vu mang mang". Hai chiêu hỗn hợp làm một nhăm về phía Vương Ngọc Yến, toan dồn nàng vào trong vòng kiếm quang kéo lại phía mình để bắt lấy làm giá đánh đổi những điều bí mật của Hư Trúc.

Vương Ngọc Yến tuy kiến thức sâu rộng song võ công tầm thường. Nàng vừa thấy Trác Bất Phàm thi triển hai chiêu liền nghĩ bụng:

- Chiêu thức "Thiên như cùng lưu" lại có thêm vào chiêu "Bạch vu mang mang" chỉ có cách xông thẳng vào trước đối phương khiến cho lão phải hoang mang thu chiêu về ngay, như thế là không phải đánh mà phá được thế kiếm.

Tuy nhiên, nàng chỉ biết kiếm pháp còn thân pháp, thủ pháp thì lại không làm được. Nàng thấy kiếm quang lập loè chụp xuống đầu mình, thì kinh hoàng la lên một tiếng:

- úi chao!

Mộ Dung Phục đã nhận ra hai chiêu này của Trác Bất Phàm không có ý gì làm tổn thương đến Vương Ngọc Yến thì nghĩ thầm:

- Ta đừng vội ra tay. Thử xem lão mũi trâu này định giở trò gì? Gã hoà thượng kia phải chăng vì say mê biểu muội ta mà sẽ thổ lộ ra cơ mật?

Nhưng Đoàn Dự thấy Trác Bất Phàm phóng kiếm chiêu vào mặt Vương Ngọc Yến liền cả kinh thất sắc. Trong lúc hốt hoảng chàng liền thi triển bước "Lãng ba vi bộ" chuyển tới nơi, đứng trước mặt Vương Ngọc Yến lấy thân làm bia che chở cho nàng. Kiếm chiêu của Trác Bất Phàm tuy mau lẹ, nhưng bộ pháp của Đoàn Dự đã đến chỗ cực kỳ tinh diệu, vẫn tranh tiên được một bước. Chẳng hiểu Trác Bất Phàm thu chiêu về không kịp hay là lão cố ý không muốn thu chiêu về.

Ánh hào quang vừa loé lên, đã nghe đánh "véo" một tiếng. Mũi kiếm rạch một đường từ cổ xuống đến bụng Đoàn Dự dài hơn một thước. Chẳng những chàng bị rách áo mà còn bị trầy da nữa.

Bản ý Trác Bất Phàm là chỉ muốn bức bách Hư Trúc thổ lộ việc cơ mật chứ không có ý giết người để gây căm thù với ai nên chiêu kiếm này lão phóng nhẹ tay. Mũi kiếm chỉ đụng vào da Đoàn Dự chừng một hai ly. Vết thương tuy dài nhưng không đến nỗi trí mạng.

Đoàn Dự kinh hãi thộn mặt ra rồi cúi xuống nhìn ngực mình thì thấy bị mũi kiếm lia vào, máu chảy đầm đìa. Chàng tưởng đã rách hết làn da thủng vào đến ruột và sắp chết đến nơi. Chàng vội la lên:

- Vương cô nương! Cô nương... lánh mau đi để tại hạ chống đỡ cho một trận.

Trác Bất Phàm cười khẩy nói:

- Người chưa giữ được mạng người. Thế mà không biết tự lượng còn đòi bảo vệ cho người ngọc thật là một tên điên rồ.

Lão lại quay sang nhìn Hư Trúc nói:

- Tiểu huynh đệ! Lão phu xem ra cô nương này đã làm lắm kẻ mê toi! Vậy để lão phu hạ thủ giết quách tên tình địch cho tiểu huynh đệ nhé?

Thanh trường kiếm trong tay lão trở vào bụng Đoàn Dự còn cách chừng một tấc, mũi kiếm vẫn rung lên, chỉ cần phóng thêm một chút nữa là đâm vào thấu tim chàng liền. Hư Trúc cả kinh la lên:

- Không được! Chớ... chớ...

Y sợ Trác Bất Phàm giết Đoàn Dự, liền vươn tay ra vung ngón tay út khê điểm vào huyệt "Thái Uyên" ở cổ tay phải Trác Bất Phàm.

Trác Bất Phàm thấy cổ tay tê dại. Năm ngón tay nắm chuôi kiếm phải buông ra, Hư Trúc tiện tay liền đoạt lấy kiếm.

Chiêu thuật đoạt kiếm này là một chiêu thức tuyệt cao trong thủ pháp "Thiên Sơn chiết mai thủ". Bề ngoài trông tầm thường chẳng có chi kỳ dị mà thực ngón tay út phóng ra rất mãnh liệt bằng nội lực "Tiểu vô tướng thần công" của bậc thượng thặng. Trác Bất Phàm đã có bốn chục năm công lực mà còn bị đoạt kiếm một cách dễ dàng và mau lẹ không ngờ.

Hư Trúc nắm được thanh kiếm rồi nói:

- Trác tiên sinh! Đoàn công tử đây là một người tốt không nên hại mạng chàng. Rồi cầm trường kiếm nhét vào tay trả lại Trác Bất Phàm. Đoàn y cúi xuống xem thương thế Đoàn Dự.

Đoàn Dự thở dài nói:

- Vương cô nương! Tại hạ sắp chết rồi! Xin cầu nguyện cô nương cùng Mộ Dung huynh nâng án ngang mày, bách niên giai lão. Gia gia, mẫu mẫu ơi! Con...

Thực ra vết thương chàng chẳng có chi là trầm trọng nhưng chàng yên trí bụng mình đã bị mổ thì không thể nào sống được nữa. Rồi chàng thở hắt ra cho người ngã ngựa về phía sau.

Vương Ngọc Yến vội đỡ lấy Đoàn Dự, sa nước mắt nói:

- Đoàn công tử! Công tử chỉ vì ta...

Hư Trúc đã được Lung á lão nhân Tô Tinh Hà truyền dạy phép trị thương cho. Tuy y chưa được già dặn bằng Tiết Thân Y, song đã biết vị trí vết thương, chỉ ra tay trong chớp nhoáng là điểm vào huyệt đạo mé bên trái vết thương của Đoàn Dự. Đoàn y nhìn lại vết thương rồi yên tâm cười nói:

- Đoàn công tử! Thương thế của công tử không có gì đáng ngại, chỉ rịt thuốc trong ba bốn ngày là khỏi.

Đoàn Dự được Vương Ngọc Yến nâng đỡ lại thấy nàng vì mình mà khóc lóc, thì mê mẩn thần hồn, sung sướng nói:

- Vương cô nương! Cô nương... vì tại hạ mà dòng châu lã chã đó ư?

Vương Ngọc Yến gật đầu. Châu lệ lại trào ra từng giọt trên đôi má hồng ra chiều thương cảm.

Đoàn Dự nói:

- Đoàn Dự này được có ngày nay thì dù lão có chém đến mấy chục nhát kiếm, Đoàn Dự có chết đến mấy trăm lần cũng hả dạ, không ân hận chút nào.

Tâm thần chàng để hết vào Vương Ngọc Yến nên lời Hư Trúc nói với chàng không lọt vào tai.

Wang Ngọc Yến trong lòng vô cùng cảm kích, nên không bình tĩnh được. Còn Đoàn Dự thấy ý trung nhân sa lệ mà lại là những hạt lệ đổ ra vì mình thì chàng có còn coi cái chết của mình vào đâu nữa.

Hư Trúc đoạt kiếm rồi trả kiếm chỉ trong nháy mắt. Trừ Mộ Dung Phục là trông thấy rõ ràng và chính Trác Bất Phàm lòng tự hiểu lòng, còn người ngoài đều cho là Trác Bất Phàm nhẹ tay không có ý giết Đoàn Dự.

Nhưng Trác Bất Phàm trong lòng vừa kinh hãi vừa căm hận không bút nào tả được. Lão lẩm bẩm:

- Mình đã có cái may mắn được Kiếm kinh của một bậc tiền bối phái Vô Lượng Kiếm để lại và khổ công luyện tập ba chục năm trời, đã định ninh rằng trên đời không ai địch nổi. Ngờ đâu vừa chạm trán với thằng lỏi này đã sơ ý để gã điểm trúng huyết "Thái Uyên" của mình. Những chuyện kỳ ngộ trong thiên hạ quả là có thật. Giả tửy gã thực tình muốn đoạt binh khí của mình thì sao cướp được rồi còn trả lại? Thằng lỏi này hãy còn ít tuổi đã có bản lĩnh gì đoạt được trường kiếm ở trong tay Trác mỗ?

Trác Bất Phàm nghĩ tới đây lại nổi lòng hào khí nói:

- Tiểu tử! Người kẻ ra cũng đa sự!

Rồi lão giơ trường kiếm lên mũi kiếm kê vào áo sau lưng Hư Trúc. Lão định ninh rằng chỉ khẽ đưa lưỡi kiếm một chút là đâm rách toác áo y và cũng như Đoàn Dự, chỉ khiến cho gã bị thương ngoài da thôi.

Ngờ đâu trong người Hư Trúc đây rầy Bắc Minh chân khí chuyển vận, mũi kiếm của Trác Bất Phàm vừa đâm tới, luồng chân khí kích động mãnh liệt làm quần mũi kiếm lại và chỉ trượt qua bên mình y.

Trác Bất Phàm giật mình kinh hãi biến chiêu cực kỳ mau lẹ. Lập tức lão thu kiếm về quét ngang ra nhằm chém vào cạnh sườn Hư Trúc. Chiêu thức này là "Ngọc đới vi yêu". Một nhát tiến công ba mặt: mặt trước, mặt sau và mé hữu, lại đều là những điểm yếu huyết trí mạng.

Lúc này lão đã biết Hư Trúc võ công cao cường ra ngoài ý nghĩ của mình. Nếu không đem toàn lực ra tấn công thì e rằng sẽ bị thua liếng xiếng.

Hư Trúc "ô" một tiếng, rồi né người đi một chút. Y không hiểu tại sao Trác Bất Phàm vừa ăn nói ngọt ngào với mình mà đột nhiên trở mặt ra đòn ác hại?

"Soạt" một tiếng! Mũi kiếm lướt qua dưới nách Hư Trúc, đâm rách áo bào mới một miếng lớn.

Trác Bất Phàm đánh chiêu thứ hai không trúng thì năm phân kinh ngọc, năm phân sợ sệt. Kiếm pháp của lão dựa vào chỗ mau lẹ để thủ thắng. Lão lẹ làng lạng người đi nửa vòng đưa dụng thanh kiếm lên. Mũi kiếm đột nhiên loé ra ánh sáng xanh lè.

Quần hào kinh hãi la lên:

- Kiếm mang! Kiếm mang!

Chiêu Kiếm mang này tựa hồ một con trường xà ruồi ra co lại.

Trác Bất Phàm vẻ mặt hung dữ nhe răng ra mà cười. Lão hít một hơi chân khí vào huyết đan điền, vận toàn lực vào thanh kiếm. ánh kiếm xanh lè chiếu sáng ra mãnh liệt hơn, mũi kiếm nhằm đâm vào ngực Hư Trúc.

Hư Trúc chưa từng thấy binh khí của ai bật ra ánh sáng xanh lè, vừa nghe quần hào la hoảng, thì biết ngay là một thứ võ công rất lợi hại của môn phái này. Y sợ mình không đối phó nổi, liền triển khai cước lực, lướt người đi theo bước "Lăng ba vi bộ".

Trác Bất Phàm dùng toàn lực phóng chiêu này, nên nửa vời không thể biến thế được. "Chát" một tiếng vang lên! Mũi kiếm đã đâm vào chiếc cột đá lớn sâu tới một thước. Cây cột này là một thứ đá hoa cương rất cứng rắn chế ra. Thế mà thanh trường kiếm coi mềm oặt kia đâm sâu vào được đến một thước thì đủ biết Trác Bất Phàm đã vận nội lực vào lưỡi kiếm đến mức độ phi thường.

Quần hào thấy vậy không nhịn được bật lên tiếng reo hò.

Trác Bất Phàm vận kinh lực vào tay rút kiếm ra, chống kiếm đuổi Hư Trúc quát hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ chạy đi đâu?

Hư Trúc trong lòng kinh hãi lại chèo chân đi để tránh.

Đột nhiên mé tả có tiếng người cười khanh khách nói:

- Tiểu hoà thượng! Ngươi nằm xuống đi thôi!

Người nói đó là thanh âm một cô gái.

Hai luồng bạch quang lấp loáng. Hai mũi phi đao lướt qua mặt Hư Trúc. Phép "Lăng ba vi bộ" của Hư Trúc tuy chưa thuần thục bằng Đoàn Dự, nhưng là một bộ pháp rất tài tình, nó chuyển mình theo ý người. Phi đao lao đến rất nhanh mà Hư Trúc vẫn lẹ làng tránh khỏi.

Bỗng thấy một thiếu phụ xinh đẹp mặc áo hồng lợt, hai tay phóng ra hai lưỡi phi đao. Lòng bàn tay thiếu phụ dường như một hấp lực mãnh liệt, phóng ám khí ra rồi lại hút về.

Trác Bất Phàm trầm trồ khen ngợi:

- Thần kỹ phóng phi đao của Phù Dung Tiên Tử thật khiến cho Trác mỗ được mở rộng tầm mắt.

Hư Trúc chợt nhớ ra tối hôm ấy lúc mọi người tấn công núi Phiêu Diểu, Kiếm Thần và Phù Dung Tiên Tử cùng Bất Bình đạo nhân đi một đường. Bất Bình đạo nhân bị mình lấy trái tùng ném chết ở trên đỉnh núi tuyết. Y chắc bây giờ Phù Dung Tiên Tử đến đây là cố ý giết mình để báo thù cho đồng bọn.

Hư Trúc nghĩ vậy cảm thấy mình có điều hối hận liền dừng bước lại quay về nhìn Kiếm Thần rồi chấp tay lại xá Phù Dung Tiên Tử nói:

- Thực tình tại hạ đã phạm vào một lỗi lầm rất lớn, tội thật đáng chết. Tuy lúc đó tại hạ vô tình chứ không phải hữu ý. Nhưng hối ơi! Dù sao cũng đã làm nên tội lỗi không còn cách nào vãn hồi được. Bây giờ hai vị muốn đánh mắng thế nào tại hạ cũng không dám trốn tránh.

Trác Bất Phàm và Phù Dung Tiên Tử Thôi Lộc Hoa đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Thành lỗi này sợ rồi!

Thực ra hai người này không biết Bất Bình đạo nhân đã chết về tay Hư Trúc. Dù họ có biết chẳng nữa cũng không phải cố ý giết y để báo thù cho lão.

Hai người tiến lại gần Hư Trúc, mỗi người một bên, nắm lấy cổ tay y.

Hư Trúc nghĩ tới cái chết thảm khổ của Bất Bình đạo nhân thì trong lòng hối hận vô cùng. Y không ngớt năn nỉ:

- Tại hạ đã làm nên tội lỗi, thực ra rất đổi ăn năn. Xin hai vị cứ trách phạt nặng nề. Tại hạ cam tâm lãnh tội. Dù hai vị có muốn giết tại hạ để đền mạng, tại hạ cũng không dám trái ý.

Trác Bất Phàm nói:

- Người muốn ta không sát hại cũng chẳng khó gì, chỉ cần người thuật lại lời di ngôn của Đồng Mỗ lúc lâm tử thì ta sẽ tha cho.

Phù Dung Tiên Tử Thôi Lộc Hoa mỉm cười nói:

- Trác tiên sinh! Tiểu muội có thể nghe được không?

Trác Bất Phàm đáp:

- Chúng ta chỉ cần biết phép hoá giải "Sinh tử phù". Các bạn ở đây ai ai cũng chịu ân huệ, há phải chỉ một mình tại hạ hưởng thụ cái may mắn ấy đâu.

Phù Dung Tiên Tử Thôi Lộc Hoa tủm tủm cười nói:

- Tiểu muội không có hảo ý như thế đâu, vì trông thành lỗi này chẳng thuận mắt chút nào.

Tay trái thiếu phụ xiết chặt cổ Hư Trúc. Tay phải giơ lên muốn đâm hai ngọn phi đao vào trước ngực y.

Nguyên bản ý Trác Bất Phàm là mưu đồ xong việc lấy được bảo quyết phá giải "Sinh tử phù" rồi sẽ dùng nó để áp chế quần hào làm oai làm phước.

Còn dụng ý của Thôi Lộc Hoa thì lại khác hẳn. Huynh trưởng nàng là Thôi Thành Vi bị ba động chúa cấu kết với nhau hạ sát, nên nàng quyết ý báo thù cho huynh trưởng. Nàng muốn rằng bọn động chúa này vĩnh viễn không bao giờ hoá giải được "Sinh tử phù". Muốn như vậy cần phải giết Hư Trúc. Hư Trúc chết thì chẳng còn ai biết được di ngôn của Đồng Mỗ nữa. Vì thế nàng đột nhiên toan hạ độc thủ.

Thôi Lộc Hoa ra tay mau lẹ mà Trác Bất Phàm lại tra kiếm vào vỏ rồi, lão phải vội vàng rút kiếm ra, thì cũng đã chậm mất một giây.

Hư Trúc trong lúc kinh hãi không dám nghĩ ngợi nhiều, tự nhiên có sức phản ứng y vung hai tay một cái. Đồng thời nội lực y phát ra đẩy Trác Bất Phàm cùng Thôi Lộc Hoa văng xa ra mấy bước.

Thôi Lộc Hoa vừa quát lên một tiếng, ngọn phi đao đã phóng ra. Tuy nàng chỉ phải lùi mấy bước, nhưng tài phóng ám khí của nàng dù ở xa cũng như gần.

Trác Bất Phàm sợ Hư Trúc chết liền vung gươm lên gạt phi đao. Nhưng Thôi Lộc Hoa đã liệu trước thế nào Trác Bất Phàm cũng phóng kiếm ra đỡ cho Hư Trúc.

Nàng phóng ra hai lưỡi phi đao rồi tiếp theo lại phóng ra mười ngọn nữa mà trong đó có ba ngọn phóng vào Trác Bất Phàm cốt để ngăn không cho lão ứng cứu Hư Trúc. Còn bảy ngọn nữa thì nhắm phóng về phía Hư Trúc. Trước mặt, cổ họng, ngực và bụng Hư Trúc đều bị phi đao vấp phủ.

Hư Trúc phải dùng đến môn võ công cực cao là "Thiên Sơn chiết mai thủ" giơ tay lên bắt phi đao. Đối phương ném đến đâu y bắt đến đó rồi liệng xuống đất bật lên những tiếng "keng keng".

Chỉ trong chốc lát đã có mười ba món binh khí nằm ở bên chân Hư Trúc. Mười hai ngọn phi đao của Thôi Lộc Hoa và một thanh trường kiếm của Trác Bất Phàm đều bị Hư Trúc dùng thủ pháp "chiết mai thủ" đoạt hết, Hư Trúc chẳng cần biết đối thủ là ai cứ thấy binh khí tới nơi là chụp liền. Thuận tay y đoạt luôn cả thanh trường kiếm của Trác Bất Phàm.

Hư Trúc đoạt hết mười món binh khí rồi ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Trác Bất Phàm sắc mặt lợt lạt. Y lại ngoảnh đầu nhìn Thôi Lộc Hoa thì nàng cũng mặt xám ngắt vì hoảng hồn. Y lẩm bẩm:

- Hồng bét! Mình lại vô ý gây nên tội lỗi rồi!

Y liền xin lỗi:

- Xin hai vị miễn thứ cho. Hành vi của tại hạ thật là lỗ mãng.

Hư Trúc nói xong ôm khí giới đưa đến trước mặt Thôi, Trác hai người.

Thôi Lộc Hoa khí độ hẹp hòi, tưởng Hư Trúc cố ý làm nhục mình. Nàng vận nội lực vào song chưởng đánh tới trước ngực Hư Trúc.

Bỗng hai tiếng "chát, chát" nổi lên. Một luồng phản lực cực kỳ mãnh liệt đánh hất lại. Thôi Lộc Hoa la lên một tiếng "úi chao". Người nàng bị văng lại phía sau đập mạnh vào tường đánh "huych" một tiếng. Miệng hộc máu tươi.

Nên biết rằng trong nội thể Hư Trúc bấy giờ đầy rẫy Bắc Minh chân khí cứng rắn như thép. Chưởng lực của Thôi Lộc Hoa đánh tới, tự nhiên có luồng phản lực khủng khiếp hất lại ngay, đánh văng nàng ra xa đến mấy trượng.

Trác Bất Phàm đã cùng Bất Bình đạo nhân, Thôi Lộc Hoa khảo sát về nội lực võ công với nhau. Tuy Trác Bất Phàm có mạnh hơn hai người kia nhưng chỉ hơn một chút mà thôi. Lúc này nàng thấy Hư Trúc hai tay còn bận ôm binh khí, chỉ đem nội lực trong người ra

chống chọi mà hất văng được mình đến bị trọng thương thì biết rằng mình còn kém y xa lắm không thể nào đối chọi với y được.

Nàng là người cơ trí, chém chẳng được thì tha làm phúc, liền tìm cách lấy lòng, chấp tay nói:

- Tại hạ rất bội phục. Sau này còn có ngày tái hội.

Hư Trúc hướng về Trác Bất Phàm nói:

- Xin tiên bối lấy kiếm đi. Tại hạ chẳng qua vì vô ý mà mạo phạm, xin tiên bối đừng để dạ. Tiên bối muốn đánh mắng thế nào để rửa hận cho Bất Bình đạo nhân, tại hạ quyết không dám phản kháng.

Hư Trúc nói câu này với tấc lòng thành thực. Nhưng Trác Bất Phàm lại cho là những lời mai mỉa. Mặt lão lợt lạt không còn sắc máu. Lão rảo bước băng ra khỏi sảnh đường.

Trác Bất Phàm vừa đi được mấy bước thì lại có thanh âm phụ nữ lên tiếng nói:

- Đứng lại đã! Linh Thứu cung đâu phải là nơi để người ra vào tự do.

Trác Bất Phàm run lên, đưa tay ra nắm chuỗi kiếm nhưng lại nắm vào quăng không. Bấy giờ lão mới nhớ ra rằng thanh trường kiếm của mình đã bị Hư Trúc đoạt mất mà lão chưa lấy lại. Lão ngoảnh đầu lại nhìn xem người nào nói, nhưng chẳng thấy một ai. Ngoài cửa lớn đã để chắn một tảng đá hoa cương rất lớn, cao chừng hai trượng, rộng chừng một trượng, thành ra cổng lớn bị đóng chặt không còn lối ra. Lão không biết ai đã khiêng phiến đá này đến để đó từ bao giờ mà không phát ra một tiếng động.

Quần hào thấy tình trạng này thì biết ngay mình đã bị hãm vào cơ quan trong cung Linh Thứu.

Khi họ đánh vào cứ thấy phụ nữ áo vàng hoặc giết hoặc bắt hết sạch sành sanh. Lúc tiến vào nhà đại sảnh họ đã để ý quan sát thì tuyệt không có quân mai phục. Nhưng rồi sau đó có người bị "Sinh tử phù" phát tác, khiến ai nấy cũng kinh hồn táng đờm. Ngoài ra còn biết bao nhiêu biến cố tiếp diễn, nên không ai để ý đến việc mình đã vào nơi hiểm địa nguy cơ bốn mặt đang rình rập. Bấy giờ nhìn thấy tảng đá lớn đóng chặt cửa lớn, ai nấy đều bở vía nghĩ thầm:

- Bữa nay mà còn sống sót ra khỏi Linh Thứu cung thật không phải là việc dễ.

Bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu có thanh âm một phụ nữ vang lên:

- Tiểu tỳ là thuộc hạ Đồng Mỗ, xin tham kiến Hư Trúc tiên sinh.

Hư Trúc ngẩng đầu nhìn lên thì thấy nóc nhà đại sảnh có chín tảng đá lồi ra trông tựa như chín cái bình đài nhỏ. Bốn tảng đá trong khu này có bốn thiếu nữ lối 18,19 tuổi đang nhìn về phía mình lạy phục xuống.

Những phiến bình đài đó cao hơn mặt đất ít ra là bốn trượng. Bốn thiếu nữ lạy xong liền nhảy xuống, tay cầm một thanh trường kiếm băng mình đi trông như tiên nữ giáng trần.

Mọi người nhìn thân pháp bốn thiếu nữ thì biết ngay khinh công các cô này đã đến mực phi thường, ai nấy không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Trong bốn cô thì một cô mặc áo màu hồng lợt, một cô mặc áo màu nguyệt bạch, một cô áo xanh biếc và một cô nữa áo vàng lợt. Cả bốn cô cùng hạ mình xuống đất một lúc rồi lại phụng xuống trước mặt Hư Trúc nói:

- Nô tỳ đến nghinh tiếp chậm trễ. Xin chủ nhân tha tội cho.

Hư Trúc vái trả lời:

- Bốn vị tỳ tỳ bất tất phải đa lễ.

Bốn thiếu nữ ngừng đầu lên. Mọi người đều kinh hãi vì tầm vóc và tướng mạo cả bốn cô đều giống hệt nhau. Cô nào cũng mặt trái xoan, mắt đen láy, dung nhan thanh tú khác phàm.

Hư Trúc hỏi:

- Tại hạ biết xưng hô bốn vị tỳ tỳ thế nào được đây?

Cô mặc áo hồng lợt đáp:

- Bốn nô tỳ là chị em sinh tư. Đồng Mỗ gọi nô tỳ bằng Mai Kiếm. Còn ba cô em là Lan Kiếm, Trúc Kiếm và Cúc Kiếm. Vừa rồi chị em bọn nô tỳ được gặp các bạn mấy bộ Hiệu Thiên, Chu Thiên cho hay mọi việc đã xảy ra. Bây giờ bọn nô tỳ đóng cổng lớn toà đại sảnh lại rồi. Chúng ta nên đối phó với bọn phản loạn kia ra sao? Xin chủ nhân phát lạc.

Quần hào nghe mấy cô này tự xưng là bốn chị em cùng sinh một ngày với nhau mới chột tỉnh ngộ. Thảo nào bốn cô tướng mạo tầm vóc giống nhau. Các cô này dung nhan mỹ lệ, giọng nói êm đềm khiến mọi người đều sinh hảo cảm, nhưng đến lúc Mai Kiếm hỏi Hư Trúc xử trí bọn phản loạn ra sao thì thật là vô lễ và khinh người thái quá.

Lúc ấy có hai tên hán tử sấn lại, một người cầm đơn đao, còn một người sử dụng phán quan bút đồng thanh quát lên:

- Mấy con nhóc này! Bọn mi chưa ráo máu đầu mà đã...

Hai gã chưa dứt lời thì một luồng thanh quang lấp lánh. Lan Kiếm và Trúc Kiếm đã vung trường kiếm lên rồi chém "phập phập" hai tiếng. Cổ tay hai gã hán tử bị chặt đứt. Cả bàn tay lẫn binh khí đều rớt xuống đất.

Kiếm pháp của hai nàng mau lẹ tuyệt luân. Hai hán tử chưa dứt lời đã bị chặt tay liền la lên:

- Úi chao!

Rồi nhảy lùi lại phía sau. Máu tươi chảy đầy ra mặt đất.

Hư Trúc nhìn Lan Kiếm, Trúc Kiếm động thủ hiểu ngay là hai nàng đã ra chiêu "Khinh xa uyển chuyển", một chiêu thức về kiếm pháp mà Đồng Mỗ rất lấy làm đặc ý. Mấy hôm trước đây, Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy tỳ võ, bà đã dùng đến chiêu thức này để đối phó với kiếm pháp Lý Thu Thủy thì dĩ nhiên uy lực của nó không phải tầm thường. Hai gã hán tử tuy võ công cao cường, nhưng chống làm sao nổi chiêu thức này.

Hai cô gái vừa ra tay đã chặt đứt cổ tay hai hán tử. Ngoài ra tuy nhiều người tự lượng võ công mình so với đại hán đó còn cao hơn nhiều, nhưng không dám mạo hiểm ra tay. Huống chi họ nhìn thấy bốn tường vách bao vây nhà đại sảnh này đều bằng đá hoa cương

kiên cố dị thường, ấy là chưa kể đến những cơ quan lợi hại mà họ chưa biết nên mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Bầu không khí đang yên lặng khẩn trương, đột nhiên trong đám đông lại có người rú lên mấy tiếng khủng khiếp. Họ biết rằng "Sinh tử phù" lại phát tác để đòi mạng người đó. Lúc quần hào còn đang kinh hãi thất sắc thì một đại hán nhảy ra, hai mắt đỏ, song hán xé vạt áo trước ngực rách tứ tung. Mấy người hốt hoảng la lên:

- Đáo chúa đảo Thiết Ngao là Cát Đại Bá.

Cát Đại Bá thét lên dường như đã bị mãnh hổ cắn phải. Cát Đại Bá miệng gậm thét như con thú dữ bị thương. Hắn vươn cánh tay lên nặng như cây thiết bản đập xuống kỷ trà đánh "sâm" một tiếng. Chiếc kỷ trà bị vỡ tan rồi xông vào Cúc Kiếm. Cúc Kiếm thấy bộ mặt hắn như con thú dữ trông mà phát khiếp, quên cả kiếm pháp mình mãnh liệt phi thường.

Nàng sợ quá chui ngay đầu vào lòng Hư Trúc. Cát Đại Bá giơ bàn tay to tướng như chiếc quạt lá, nhằm bổ chụp tới ngay Mai Kiếm

Bốn cô gái xinh tươi này tâm ý cảm thông nhau. Cúc Kiếm đã sợ run thì Mai Kiếm cũng cảm ứng như vậy. Nàng vừa thấy Cát Đại Bá nhảy xổ đến liền la lên một tiếng kinh hoàng rồi cũng rúc đầu trốn sau lưng Hư Trúc.

Cát Đại Bá chụp không trúng liền xoay lại móc mắt mình!

Quần hùng thấy vậy đều táng đờm kinh hồn, biết rằng thần sắc hắn đã mê loạn và trong người hắn đau đớn cực kỳ khó chịu không nhẫn nại được.

Hư Trúc cũng la lên:

- Không được!

Rồi phất tay áo vào cánh tay Cát Đại Bá.

Cát Đại Bá liền rủ ngay tay xuống.

Hư Trúc lại nói:

- Vị huynh đài này trong mình có "Sinh tử phù" phát tác. Để tại hạ phá giải cho. Nói rồi ra chiêu "Dương ca thiên điệu" trong phép "Thiên Sơn lục dương chuồng" vỗ vào huyệt "Linh Đài" sau lưng Cát Đại Bá.

Cát Đại Bá run lên một cái, người nhũn ra ngồi phệt xuống đất.

Một luồng ánh sáng xanh lè lấp lánh. Hai thanh trường kiếm đã nhằm Cát Đại Bá phóng tới chính là hai nàng Lan Kiếm, Trúc Kiếm đã ra tay.

Hư Trúc la lên:

- Không được!

Rồi vươn tay trái ra đoạt lấy song kiếm. Miệng y lẩm bẩm:

- Hồng bát, hồng bát! Không hiểu y trúng "Sinh tử phù" ở chỗ nào?

Nguyên Hư Trúc tuy biết phép phá giải "Sinh tử phù" song kiến thức hãy còn nông cạn nên nhìn không ra "Sinh tử phù" đã cấy vào chỗ nào trong mình Cát Đại Bá. Chiêu

"Dương ca thiên điều" vừa rồi y phóng ra đã quá mãnh liệt nên Cát Đại Bá không sao chịu nổi phải ngã lăn ra.

© [HQD](#)